

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. E. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. JMK 115167/2021, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2022, č. j. 41 A 25/2021-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 52 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021, č. j. JMK 115167/2021, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Znojmo (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2021, č. j. MUZN 957092021/Au, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 10. 10. 2020 v době od 00:25 do 00:30 hod. na ulici Vildomcova ve Znojmě řidič uvedeného vozidla stál s tímto na chodníku, kde to není dopravní značkou povoleno. Tímto jednáním měl řidič porušit § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustit se jednání, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek provozovatele vozidla byla žalobkyni podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu s odkazem na § 125c odst. 5 písm. g) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2]Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 7. 2022, č. j. 41 A 25/2021-39, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu

řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve uvedl, že podstatou sporu bylo, zda plocha, kde stálo vozidlo žalobkyně, byla chodníkem a zda měly správní orgány dostatek podkladů pro závěr, že se o chodník jednalo. Dále uvedl, že v zákonné úpravě definice pojmu „chodník“ abscentuje. Zdůraznil však, že důkazní břemeno v tomto ohledu nesl správní orgán. K pojmu „chodník“ dále obsáhle citoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Zdůraznil, že se jedná o úzký pás komunikace vedoucí podél silnice, který na druhé straně hraničí s nemovitostí, umožňuje bezpečný a plynulý pěší provoz a je k tomu určen příslušným orgánem. Rozhodujícím definičním znakem byl tedy účel komunikace, nikoli její stavebně a dopravně technické uzpůsobení. Ani údaje z katastru nemovitostí nejsou určující. Závěry správních orgánů o tom, že se jedná o chodník, musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé. V posuzovaném případě však správní orgány založily svá rozhodnutí na úvaze, že rozhodující byl dopravně-stavební stav místa, účel dané plochy a případně též dopravní značení. Krajský soud dále citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž pro vymezení chodníku bylo nutné tento obecně používaný výraz podřadit pod obecně platnou definici. Pro posouzení konkrétní plochy byl rozhodující pouze faktický stav na místě, o němž měly svědčit fotografie pořízené přímo na místě spáchání přestupku.

[3]V posuzovaném případě podle krajského soudu správní orgány založily své závěry o tom, že se jednalo o chodník, na dvou důkazech, a to fotografiích městské policie a vyjádření správce komunikace. Uvedené podklady však nepostačily pro závěr o tom, že plocha, kde stálo vozidlo žalobkyně, byla chodníkem. Konkrétně fotografie z místa spáchání přestupku nebyly příliš kvalitní, byly pořízeny ve tmě a nebylo z nich jasné, na čem přesně předmětné vozidlo stálo. Městská policie tak mohla pořídit vícero snímků, z nichž by byl patrný celý posuzovaný prostor i to, zda plnil funkci chodníku. Na některých fotografiích byla zřetelně vidět část obrubníku oddělující danou plochu od asfaltové vozovky, z některých bylo zřejmé vydláždění plochy. Konkrétně však nesvědčily o tom, jak velká tato plocha byla, odkud a kam vedla, kam až dosahovala, kde přesně končila, zda zde nebylo dopravní značení, jak přesně vypadal prostor před a okolo vyfotografovaných vozidel, případně zdali byl terénní rozdíl mezi průjezdním úsekem silnice a úrovní chodníku snižený. Podle krajského soudu tak nebylo ze zmíněných fotografií zřejmé, jakému účelu měla posuzovaná plocha sloužit, a jaký byl tedy faktický stav na místě. Uvedené bylo však rozhodné pro posouzení spáchání daného přestupku.

[4]Ve vyjádření správce komunikací sdělil, že do 22. 3. 2021 bylo předmětné místo evidováno jako chodník, jelikož při výstupu na vozovku byl lemován dlažbou pro nevidomé. Ani uvedené vyjádření však podle krajského soudu neodpovídalo na otázky, kde mělo být místo evidováno jako chodník a od jakého data. Rozhodné nebylo ani olemování plochy dlažbou pro nevidomé. K tomuto olemování totiž nevedla podle námitek žalobkyně žádná vodicí linie ze stávajícího chodníku, na druhé straně vozovky se nadto nacházel jen obrubník. K uvedenému se však správní orgány nevyjádřily. Ani vyjádření správce komunikací tak přesvědčivě neprokázalo, že se v posuzovaném případě jednalo o chodník. Zároveň ve správních spisech absentovalo jakékoli rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o určení dané plochy za chodník.

[5]Podle krajského soudu tak napadené rozhodnutí žalovaného postrádalo odpověď na otázku, která je podle judikatury Nejvyššího správního soudu zásadní, tj. zdali po předmětné ploše chodili chodci a zdali plnila účel chodníku. Důkazní břemeno v tomto ohledu nesly

pokračování

správní orgány, mohly tak například vyslechnout svědky bydlící na Vildomcově ulici. Osvětlit mohla položené otázky případně i projektová dokumentace k předmětné ploše. Spornost skutečnosti, zdali vozidlo žalobkyně stálo na chodníku, tak vzhledem k tomu, že se jednalo o věc správního trestání, musela jít v její prospěch. Závěry správních orgánů totiž neměly oporu ve správních spisech. Odůvodnění žalovaného ohledně námitek žalobkyně o podstatě předmětné plochy bylo podle krajského soudu velmi stručné. Nadto žalovaný vycházel pouze ze stavebně technického popisu této plochy, aniž by se zabýval jejím účelem. Nevypořádal ani její námítky ohledně dodatečné legalizace faktického stavu tím, že byl posuzovaný prostor určen rozhodnutím správního orgánu I. stupně k parkování. Krajský soud uzavřel, že správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečné opoře k závěru, že žalobkyně vozidlem stála na chodníku, ve správních spisech, a v nedostatečném vypořádání námitek žalobkyně poukazujících na relevantní judikaturu a faktický stav na místě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou blanketní kasační stížností. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, namítl, že skutkový stav věci byl správními orgány v posuzovaném případě prokázán nade vší pochybnost. Konkrétně fotodokumentace z místa spáchání přestupku je dostatečně kvalitní, přičemž okolo předmětného vozidla je zcela zjevně vidět chodník. Společně s vyjádřením správce komunikace bylo dostatečně prokázáno, že se jednalo o chodník. To ostatně žalobkyně ani nezpochybnila a vyplývá to rovněž z jí předložených fotografií. Odporovala tak pouze způsobu užití chodníku. Stěžovatel dále konstatoval, že mezi nedovolené způsoby užití chodníku podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu patří jak zastavení vozidla, tak jízda motorovým vozidlem. Na uvedené nemá vliv ani šíře chodníku, přičemž v této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 227/2018-54. Judikatura, na kterou odkázala žalobkyně, je nepřipadná, případně byla překonána citovaným rozsudkem. Krajský soud pak odkazoval na judikát Nejvyššího správního soudu, který se zabýval otázkou zavinění řidiče, nikoli objektivní odpovědností provozovatele vozidla. Stěžovatel zdůraznil, že pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, nikoli však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by bylo nutné prokázat i zavinění, což by odporovalo smyslu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-31, a uvedl, že přímo odporují závěrům krajského soudu. Pokud tak správní orgán I. stupně prokázal, že vozidlo provozované žalobkyní stálo na chodníku, byla rovněž naplněna skutková podstata přestupku provozovatelky vozidla, a to bez ohledu na to, že žalobkyně namítala větší šířku chodníku a skutečnost, že se zde běžně parkuje. Stěžovatel proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v posuzovaném případě nebyla vyřešena podstata sporu, tj. zdali její vozidlo stálo na chodníku, který by byl využíván chodci. Tuto skutečnost totiž správní orgány přesvědčivě neprokázaly. Samotné vydláždění předmětného místa stejnou dlažbou jako na přilehlém chodníku pak není rozhodné. Žalobkyně zdůraznila, že nikdy nezpochybňovala skutečnost, že na předmětném místě

vozidlem skutečně stála, v průběhu celého řízení však namítala, že se nejednalo o chodník. Stěžovatel jí tak citací výňatků z judikatury Nejvyššího správního soudu neoprávněně přisoudil výroky, které nevyslovila. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 227/2018-54, označila za nepřipadný. Doplnila, že prvotním záměrem při výstavbě předmětného místa bylo využití pro umístění kontejnerů na odpad, což bylo takto zkolaudováno. K rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřídit na dotčeném místě parkovací místa žalobkyně konstatovala, že tak učinil na základě žádosti občanů. Lze si tak jen těžko představit, že do té doby místo využívali chodci jako stěžovatelem tvrzený chodník. Žalobkyně proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba se zákonem vyžadovaným právním vzděláním [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[9] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[10] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ve věci sp. zn. 1 Azs 13/2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

pokračování

[11] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[12] Podle stěžovatele správní orgány v posuzovaném případě dostatečně zjistily skutkový stav věci a prokázaly, že žalobkyně svým vozidlem stála na chodníku, což dokládají fotografie z místa spáchání přestupku. Z těchto fotografií je zřejmé, že okolo vozidla žalobkyně se nacházel chodník. Skutečnost, že se jednalo o chodník, doložilo rovněž vyjádření správce komunikací. To ostatně vyplývá také z žalobkyní předložených fotografií předmětného místa, jimiž brojila pouze proti způsobu užití chodníku. V posuzovaném případě bylo podle stěžovatele nadto rozhodné, zda posuzované jednání naplnilo znaky přestupku řidiče, nikoli však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V opačném případě by totiž došlo k popření účelu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.

[13] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, na který odkázal rovněž krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, uvedl, že *„definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Tuto skutečnost však nelze chápat jako deficit české právní úpravy. Je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž brozí na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i případy, které by svojí povahou pod tuto definici určitě spadat měly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, www.nssoud.cz). Není myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“*

[14] V rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, Nejvyšší správní soud doplnil, že *„pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě, který je zcela zřejmý z pořízených fotografií.“*

[15] Obecným vymezením pojmu „chodník“ se v posuzovaném případě krajský soud podrobně zabýval v odst. 22 až 31 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Správně pak dospěl k závěru, že bylo úkolem správních orgánů, aby přesvědčivě prokázaly, že v posuzovaném případě žalobkyně svým vozidlem stála na chodníku. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, totiž platí, že je na správním orgánu, aby tvrdil, že daná komunikace je skutečně chodníkem a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy. V tomto ohledu nestačí, pokud vychází ze stavebně technického řešení daného místa. K obdobnému závěru ostatně dospěl rovněž krajský soud v odst. 31 odůvodnění napadeného rozsudku.

[16] V této souvislosti dále krajský soud správně zdůraznil, že se v posuzovaném případě jednalo o oblast správního trestání s dominující zásadou presumpce nevinoty. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 As 19/2018-46, platí, že „sankcionovat lze někoho jen tehdy, jestliže je postaveno zcela nájisto, že se dopustil protiprávního jednání, a zároveň, že se skutečně jedná o jednání contra legem. Pokud mělo přestupkové jednání blíže nezjištěného řidiče spočívat v parkování vozidla stěžovatelky na chodníku, úlohou prvostupňového správního orgánu bylo tvrdit, že daná komunikace je skutečně chodníkem, a zároveň toto tvrzení prokázat nezbytnými důkazy (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 48/2008-58).“

[17] V posuzovaném případě pak krajský soud v odst. 33 až 39 vyložil, že správními orgány shromážděné důkazy dostatečně přesvědčivě neprokázaly, že plocha, na níž stálo vozidlo žalobkyně, byla v době spáchání přestupku chodníkem. Vysvětlil, že fotografie městské policie pořízené na místě spáchání přestupku nejsou dostatečně kvalitní a nijak nedokládají, jak vypadá plocha, na níž vozidlo žalobkyně stálo (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 19/2018). Krajský soud dále odůvodnil, proč pro závěr o tom, že žalobkyně stála na chodníku, nepostačilo ani vyjádření správce komunikací. Jeho obsah totiž odkazoval na údajnou evidenci chodníků, která však nebyla nijak konkrétně specifikována, případně argumentoval pouze stavebně technickým řešením plochy a jejím lemováním dlažbou pro nevidomé. Krajský soud proto správně uzavřel, že za dané situace bylo přinejmenším sporným, zda vozidlo žalobkyně skutečně v předmětnou dobu stálo na chodníku, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného na tuto otázku neposkytla přesvědčivou odpověď, nevypořádala se ani s námitkami žalobkyně. Tato spornost přitom musí být nahlížena v její prospěch, jelikož se jedná o oblast správního trestání s dominující zásadou presumpce nevinoty (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 48/2008). Uvedeným závěrům nelze ničeho vytknout.

[18] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že v posuzovaném případě bylo sporné, zdali vůbec došlo ke spáchání přestupku, byť se jednalo o přestupek provozovatele vozidla, jehož odpovědnost za přestupek je objektivní. Krajský soud se v posuzovaném případě nijak nezabýval zaviněním žalobkyně, nýbrž základní podmínkou skutkové podstaty předmětného přestupku, tj. zdali vozidlo žalobkyně stálo na chodníku. V opačném případě by totiž ke spáchání přestupku vůbec nedošlo. Naopak v případě, kdyby rozhodnutí správních orgánů netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti, jak správně konstatoval krajský soud, a bylo by přesvědčivě prokázáno, že vozidlo žalobkyně stálo na chodníku, nebyla by nijak objektivní odpovědnost žalobkyně jako provozovatelky vozidla za přestupek dotčena. K prokázání této podmínky přitom tížilo důkazní břemeno právě správní orgány, jak již Nejvyšší správní soud zmiňoval výše.

[19] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného

pokračování

senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, náleží jí proto náhrada nákladů řízení. Žalobkyně vynaložila 52 Kč na zaslání dopisu s vyjádřením ke kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud jí s odkazem na rozsudek ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS, v němž bylo vysloveno, že nezastoupenému žalobci náleží v případě úspěchu ve věci náhrada skutečně vynaložených hotových výdajů, náhradu tohoto nákladu přiznal. Pro zaplacení náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 52 Kč Nejvyšší správní soud stanovil stěžovateli přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu